rid välja puusilla kavandi, kuid mõlemad jäid teostamata. Ühendus Uusturu ja Holmi uulide vahele on loodud pontoonsilla abil, mis on määratud ainult jalakäijaile.

Arvestades piiratud võimalusi on linnavalitsus viimasel ajal kaalunud küsimust, kuidas ehitada küllaldase kandejõuga odavamat ujuvat silda. Selgus, et kaitseministeeriumil on olemas Jägala laagris suure kandejõuga ujukad, mida ministeerium vastavate läbirääkimiste tagajärjel nõus oli vahetama linna päralt olevate pontoonide vastu.

VABADUSSILD.

1923. aasta suvel põles maha Emajõe puusild. Linnavolikogu otsustas ehitada selle asemele uue silla põlisest materjalist. Kuulutati välja rahvusvaheline kavandite võistlus ühes töö pakkumusega. Žürii, koosseisus linna, teedemin., sõjaminist. ja veeteede valitsuse esindajad, tunnustas parimaks ning hinnalt vastuvõetavaks kavandi, mis osutus saksa firma omaks. Linnavalitsus ühineski žürii otsusega ja astus firma esindajaga läbirääkimisse. Linnavalitsuse otsuse vastu protesteerisid ägedasti kodumaa võistlejad ning valitsuse ringkonnist ähvardati võtta tagasi lubatud toetisi, kui töö antakse välismaalasele. Linnavalitsus, olles sunnitud lõpetama läbirääkimisi välismaalastega, valis esitatud kavandeist ja pakkumusist kavandi, mis oli esitatud Tallinna O.Ü. ehitustehnika kontor „Estorussi" poolt. Firmaga sõlmiti 1924. a. mais leping ja asuti tööle, mis pidi olema lõpetatud 1. detsembriks 1924. Mitmesuguste takistuste tõttu ei jõutud aga töödega tähtajaks valmis ning linnavalitsus oli sunnitud lepingu tähtaega pikendama. 1925. a. detsembri viimaseil päevil tegi tehniline komisjon silla proovimise ja jaan. 1926 avati sild liikumiseks. Vabadussilla ehitamine läks maksma 248.000 krooni, milleks linn sai riigilt laenuks 78.000 krooni.

Vabadussilla ehitamise eeltööde juures olid kaalumisel esijoones küsimused, mis on seotud ehitusmaterjali, arhitektoonilise ilme, kasustamisotstarbe ja tuleviku vajadustega. Kõigepäält oli kavatsuses silda ehitada lahtikäivana, et ta võimaldaks ka suuremate veesõidukite läbipääsu. Arvestades aga, et Emajõe ülajooksul on juba sildu, mis ikkagi takistavad suuremate veesõidukite läbipääsu, jäeti see kulukam kavatsus kõrvale. Ehitusmaterjali küsimuses soovitati mõnelt poolt ehitada raudsilda, mis oleks tulnud hinnalt odavam. Sellele kavale oli vastu kaitseministeerium, kes nõudis tugevat ning laia silda, samuti rääkis raudsilla vastu tema arhitektooniline sobimattus. Lõppeks osutus kõige sobivamaks ehitada sild raudbetoonist.

JÕE KALDAD.

Nagu mujalgi, annab end teravasti tunda summade puudus ka jõe kallaste korraldamisel. Linna piirkonnas on, riigi sadam välja arvatud, üle 7 kilom. jõe kaldaid, neist enam-vähem korraldatud vaid ühe kilomeetri ümber ja seegi osa ei ole hiilgavas seisukorras. Tegevus on piirdunud pääasjalikult olemasoleva kaldakindlustise parandamisega ja osalt täiendamisega. Enam-vähem korraldatud ning kindlustatud on

Tartu I, lk. 162